ματος επιτηρήσεως και νέου συστήματος ποσοστώσεων της παραγωγής ορισμένων προϊόντων για τις επιχειρήσεις της βιομηχανίας σιδήρου και χάλυβα και την απόφαση 1698/82, της 30ής Ιουνίου 1982, σχετικά με την προσαρμογή των ποσοστών μειώσεως της κατηγορίας V για ορισμένες επιχειρήσεις, όσον αφορά το τρίτο τρίμηνο του 1982.

2) Ακυρώνει τις ατομικές αποφάσεις που η Επιτροπή απηύθυνε στην Thyssen AG στις 30 Μαρτίου και στις 20 Ιουλίου 1982 σχετικά με τις παραγωγές αναφοράς και τις ποσοστώσεις παραγωγής της επιχειρήσεως αυτής για το δεύτερο και τρίτο τρίμηνο του 1982, κατά το μέρος που αφορούν τα ποσοστά μειώσεως για την κατηγορία V.

3) Καταδικάζει την Επιτροπή στα δικαστικά έξοδα.

	Martens de Wilmars	Koopmans	Bahlmann
Galmot	Pescatore	Mackenzie Stuart	O'Keeffe
Bosco	Due	Everling	Κακούρης

Δημοσιεύτηκε σε δημόσια συνεδρίαση στο Λουξεμβούργο στις 21 Φεβρουαρίου 1984.

Κατ' εντολή
του γραμματέα

H. A. Rühl

Κύριος υπάλληλος διοικήσεως

Ο πρόεδρος

J. Mertens de Wilmars

ΠΡΟΤΑΣΕΙΣ ΤΟΥ ΓΕΝΙΚΟΥ ΕΙΣΑΓΓΕΛΕΑ PIETER VERLOREN VAN THEMAAT ΠΟΥ ΑΝΑΠΤΥΧΘΗΚΑΝ ΣΤΙΣ 22 ΝΟΕΜΒΡΙΟΥ 1983 [1]

Κύριε πρόεδρε,
Κύριοι δικαστές,

1. Εισαγωγή

Ο εκπρόσωπος των προσφευγουσών στις συνεκδικαζόμενες υποθέσεις 140 και 221/82 (Walzstahl-Vereinigung) και 146 και 226/82 (Thyssen AG) άρχισε την αγόρευσή του στη συνεδρίαση δηλώνοντας ότι το κύριο αντικείμενο της παρούσας διαδικασίας αποτελούσαν οι γενικές εκτελεστικές αποφάσεις της Επιτροπής 533/82/ΕΚΑΧ και 1698/82/ΕΚΑΧ. Οι δύο αυτές αποφά-

1 — Μετάφραση από τα ολλανδικά.

σεις χορηγούν στους μονοπαραγωγούς ράβδων οπλισμού σκυροδέματος κυκλικής διατομής ποσόστωση παραγωγής κατά 5 % μεγαλύτερη από την ποσόστωση που χορηγήθηκε στις επιχειρήσεις «κάθετης οργάνωσης της παραγωγής», που κατασκευάζουν επίσης άλλα είδη χάλυβα [1]. Με τις αποφάσεις αυτές, οι δυνατότητες παραγωγής ράβδων οπλισμού σκυροδέματος περιορίζονται πολύ λιγότερο ιδίως για τους «Bresciani», που είναι μικρού και μεσαίου μεγέθους χαλυβουργεία στα βόρεια της Ιταλίας, απ' ό,τι των «επιχειρήσεων κάθετης οργάνωσης της παραγωγής». Για περισσότερες λεπτομέρειες ως προς το θέμα αυτό, περιορίζομαι να παραπέμψω στην έκθεση για την επ' ακροατηρίου συζήτηση.

Νομίζω ότι η ανωτέρω διαπίστωση είναι ορθή αυτή καθαυτή, αλλά πρέπει όμως να προσθέσω αμέσως ότι μόνο οι προσφυγές της Walzstahl-Vereinigung αποσκοπούν άμεσα στην ακύρωση των εν λόγω αποφάσεων. Αντίθετα, οι προσφυγές της Thyssen AG αποσκοπούν κυρίως στην ακύρωση των ανακοινώσεων που αφορούν τις παραγωγές αναφοράς και τις ποσοστώσεις παραγωγής της προσφεύγουσας για το δεύτερο και τρίτο τρίμηνο του 1982, που της κοινοποιήθηκαν στις 30 Μαρτίου και στις 20 Ιουλίου 1982, κατά το μέρος που οι ανακοινώσεις αυτές αφορούν το ποσοστό μείωσης για την κατηγορία V (ράβδοι οπλισμού σκυροδέματος κυκλικής διατομής). Οι γενικές εκτελεστικές αποφάσεις της Επιτροπής, που μόλις ανέφερε και στις οποίες βασίζεται ο καθορισμός των ποσοστώσεων, θίγονται μόνο έμμεσα στις υπό κρίση προσφυγές. Η διάκριση εις βάρος της Thyssen, η οποία προσάπτεται στην Επιτροπή, βασίστηκε στις εν λόγω γενικές εκτελεστικές αποφάσεις, των οποίων η Thyssen αμφισβητεί τη νομιμότητα.

1 — Επαναλαμβάνω στις προτάσεις μου τους όρους «μονοπαραγωγοί» και επιχειρήσεις «κάθετης οργάνωσης της παραγωγής» που χρησιμοποιεί η Επιτροπή. Στην πραγματικότητα όμως θα ήταν ορθότερο, στο πλαίσιο της παρούσας διαδικασίας, η δεύτερη ομάδα να χαρακτηρίζεται ως παραγωγοί που έχουν διαφοροποιημένο πρόγραμμα παραγωγής.

Εξετάζοντας πάντως τις διάφορες αιτιάσεις των προσφευγουσών, οι οποίες επαναλαμβάνονται με σαφήνεια στην έκθεση για την επ' ακροατηρίου συζήτηση, διαπιστώνεται ότι στην ουσία όλες στρέφονται κατά των δήθεν εισαγουσών διακρίσεις γενικών αυτών αποφάσεων. Μετά σύντομη ανάλυση των ενστάσεων απαραδέκτου που προέβαλε η Επιτροπή (παράγραφος 2), θα αφιερώσω (στην παράγραφο 3) το κύριο μέρος των προτάσεών μου στην εξέταση των αιτιάσεων των προσφευγουσών σχετικά με τις εν λόγω γενικές εκτελεστικές αποφάσεις 533/82/ΕΚΑΧ και 1698/82/ΕΚΑΧ. Στην παράγραφο 4, θα αναφερθώ ακόμη σύντομα στις ειδικότερες προσφυγές της Thyssen σχετικά με την ποσόστωση που της χορηγήθηκε. Στο τελευταίο μέρος, θα αναφέρω συνοπτικά τα συμπεράσματα στα οποία θα έχω ήδη καταλήξει.

2. Παραδεκτό των προσφυγών

Η Επιτροπή θεωρεί ότι οι προσφυγές της Walzstahl-Vereinigung είναι απαράδεκτες, επειδή βασίζονται αποκλειστικά στο άρθρο 33, παράγραφος 2, της Συνθήκης ΕΚΑΧ, βάσει του οποίου ενώσεις όπως η Walzstahl μπορούν να ασκήσουν προσφυγή κατά γενικών αποφάσεων μόνο για κατάχρηση εξουσίας που έχει διαπραχθεί εις βάρος τους. Από τα ανωτέρω συνάγεται κατ' αρχάς ότι όλοι οι λόγοι που προβάλλει η προσφεύγουσα και οι οποίοι δεν βασίζονται στην κατάχρηση εξουσίας πρέπει να κηρυχθούν απαράδεκτοι. Στη συνέχεια, η εν λόγω ένωση δεν αποτελεί αντιπροσωπευτικό τύπο επιχείρησης των γερμανών παραγωγών ράβδων οπλισμού σκυροδέματος κυκλικής διατομής. Από τα δεκατρία μέλη της που έχουν υπαχθεί στο σύστημα ποσοστώσεων, μόνο έξι κατασκευάζουν ράβδους οπλισμού σκυροδέματος κυκλικής διατομής, η παραγωγή αυτή ράβδων οπλισμού σκυροδέματος δεν αποτελεί παρά μόνο το 3 % της συνολικής παραγωγής χάλυβα των μελών της και το 40 % των γερμανικών ράβδων οπλισμού σκυροδέματος κυκλικής διατομής παράγεται από επιχειρήσεις που δεν είναι μέλη της ένωσης.

Οι προσφυγές της Thyssen AG κρίνονται απαράδεκτες από την Επιτροπή, καθόσον οι λόγοι που προτείνονται από την προσφεύγουσα στρέφονται αποκλειστικά κατά των γενικών αποφάσεων 533/82 και 1698/82.

Όσον αφορά τις τρεις αυτές ενστάσεις απαραδέκτου, οι παρατηρήσεις μου είναι οι ακόλουθες.

Οι προσφυγές της Walzstahl-Vereinigung, με τις οποίες αποσκοπείται η ακύρωση των αναφερθεισών γενικών αποφάσεων, πράγματι μπορούν να κριθούν παραδεκτές μόνο κατά το μέρος που οι αποφάσεις αυτές συνιστούν, κατά την προσφεύγουσα, κατάχρηση εξουσίας έναντι αυτής. Ώς ποιο σημείο η εν λόγω ένωση πράγματι υπέδειξε, με τις αιτιάσεις της, την ύπαρξη κατάχρησης εξουσίας είναι ένα ζήτημα που μπορεί να επιλυθεί μόνο με την επί της ουσίας εξέταση των αιτιάσεών της. Υπέρ της Επιτροπής μπορεί αμέσως να γίνει δεκτό μόνον ότι, ενόψει του σαφούς κειμένου των δύο πρώτων σχετικών παραγράφων του άρθρου 33, οι αιτιάσεις περί αναρμοδιότητας, παραβίασης της Συνθήκης ή κάθε κανόνα δικαίου σχετικού με την εφαρμογή της και της παράβασης ουσιωδών τύπων λόγω ανεπαρκούς αιτιολογίας δεν μπορούν, *αυτοτελώς*, να οδηγήσουν στο συμπέρασμα ότι υπάρχει κατάχρηση εξουσίας. Των τελευταίων αυτών αιτιάσεων όμως δεν γίνεται καθόλου επίκληση εκ μέρους της προσφεύγουσας, σύμφωνα με το δικόγραφο της προσφυγής της, ως αυτοτελών λόγων ακυρώσεως, αλλά μόνο επειδή, κατ' αυτή, από τους λόγους αυτούς προκύπτει κατάχρηση εξουσίας. Συνεπώς, καμία από τις αιτιάσεις αυτές δεν μπορεί να κηρυχτεί απαράδεκτη εκ των προτέρων.

Όσον αφορά το θέμα αν η Walzstahl-Vereinigung αποτελεί αντιπροσωπευτική επιχείρηση [κατασκευής ράβδων οπλισμού σκυροδέματος], διαπιστώνεται καταρχάς ότι η Επιτροπή δεν αμφισβητεί ότι η ένωση αυτή αποτελεί ένωση κατά την έννοια του άρθρου 48 της Συνθήκης. Το κείμενο του άρθρου 33, παράγραφος 2, δεν εξαρτά το παραδεκτό από άλλες προϋποθέσεις. Τα *ποσοτικά κριτήρια* που η Επιτροπή θέλει να εφαρμόσει για να διαπιστωθεί αν υπάρχει *έννομο συμφέρον* της ένωσης, ακολουθώντας στο σημείο αυτό την άποψη που υποστήριξε ο γενικός εισαγγελέας Lagrange (υπόθεση 13/57, Jurispr. IV, σ. 345), τελικά δεν έγιναν δεκτά από το Δικαστήριο με τη σχετική απόφαση. Το Δικαστήριο έκρινε επαρκές ότι οι προσβαλλόμενες διατάξεις (της γενικής απόφασης 2/57) «μπορούν να θίξουν ορισμένα συμφέροντα, ίσως και αλληλοσυγκρουόμενα, τα οποία υπερασπίζεται η προσφεύγουσα» (ενθ. αν., σ. 285). Συνεπώς, αυτή η ένσταση απαραδέκτου πρέπει να απορριφθεί.

Η ένσταση απαραδέκτου έναντι ενός των λόγων που επικαλέστηκε με τις προσφυγές της η Thyssen AG προτάθηκε επειδή, μεταξύ των γενικών αποφάσεων 532 και 1697/82 (στις οποίες βασίστηκαν οι ποσοστώσεις της Thyssen) και των γενικών αποφάσεων 533 και 1698/82 (που ρυθμίζουν τη θέση των μονοπαραγωγών), δεν υπάρχει, κατά την Επιτροπή, τέτοια σχέση ώστε το παράνομο των δεύτερων αποφάσεων, όπως υποστηρίζεται με το λόγο αυτό, να επηρεάζει επίσης τη νομιμότητα των αποφάσεων που αναφέρονται στην αρχή. Θεωρώ ότι η ένσταση αυτή πρέπει να απορριφθεί, επειδή η ύπαρξη ή όχι τέτοιας σχέσης μπορεί να αποδειχτεί μόνο μετά την εξέταση της ουσίας. Εκ των προτέρων όμως φαίνεται πιθανό ότι το παράνομο των μεγαλύτερων ποσοστώσεων που χορηγήθηκαν στους μονοπαραγωγούς θα πρέπει αυτόματα, στην περίπτωση που ο γενικός περιορισμός της παραγωγής παραμένει ίδιος, να συνεπάγεται ορισμένη αύξηση των μικρότερων ποσοστώσεων των χαλυβουργείων κάθετης οργάνωσης της παραγωγής.

Τελικά θεωρώ ότι η ένωση των τεσσάρων υποθέσεων έχει φυσικά ως συνέπεια ότι απαράδεκτοι λόγοι ακυρώσεως που προβάλλει μία από τις προσφεύγουσες μπορούν να αντισταθμιστούν από παραδεκτούς λόγους της δεύτερης προσφεύγουσας και αντίστροφα. Στο επόμενο κεφάλαιο των παρατηρήσεών μου, θα εξετάσω συνεπώς όλους τους λόγους. Συνεπώς, τα σχετικά με το παραδεκτό θέματα διατηρούν προεχόντως τη σημασία τους, εφόσον ήδη δεν έχει δοθεί γι' αυτά θετική απάντηση, για τα συμπεράσματα που πρέπει να συναχθούν από την εξέταση αυτή σχετικά με τα διιστάμενα αιτήματα, που περιέχονται στα δικόγραφα των προσφυγών των δύο προσφευγουσών και με τα οποία ζητείται αντίστοιχα η ακύρωση των γενικών αποφάσεων 533/82 και 1698/82/ΕΚΑΧ και η ακύρωση των σχετικών τμημάτων των ατομικών αποφάσεων που αφορούν την Thyssen AG.

3. Εξέταση των λόγων που προβάλλονται σχετικά με τις προσβαλλόμενες γενικές αποφάσεις

3.1. Οι προβαλλόμενοι λόγοι είναι οι ακόλουθοι:

α) οι γενικές αποφάσεις 533/82 και 1698/82/ΕΚΑΧ παραβιάζουν την ουδετερότητα που πρέπει να έχει το άρθρο 58 έναντι του ανταγωνισμού· (λόγος προβαλλόμενος και από τις δύο προσφεύγουσες)·

β) οι αναφερθείσες γενικές αποφάσεις στερούνται νομικού ερείσματος (λόγος που είναι παραδεκτός μόνο ως ένσταση αναρμοδιότητας, όσον αφορά τις προσφυγές της Thyssen AG αλλά που στην πραγματικότητα τον επικαλέστηκε η Walzstahl-Vereinigung ως απόδειξη της κατάχρησης εξουσίας)·

γ) οι αναφερθείσες γενικές αποφάσεις αντίκεινται στους στόχους της Συνθήκης ΕΚΑΧ (λόγος προβαλλόμενος και από τις δύο προσφεύγουσες)·

δ) οι εν λόγω γενικές αποφάσεις παραβιάζουν την αρχή της απαγόρευσης διακρίσεων που αναφέρονται στο άρθρο 4 της Συνθήκης (λόγος προβαλλόμενος και από τις δύο προσφεύγουσες)·

ε) οι γενικές αποφάσεις εκδόθηκαν κατά παράβαση ουσιωδών τύπων (λόγος που αυτός καθαυτός είναι παραδεκτός μόνο όσον αφορά τα δικόγραφα των προσφυγών της Thyssen AG).

Πριν εξετάσω χωριστά καθένα από τους λόγους αυτούς, θα αναλύσω σύντομα τις εν λόγω γενικές αποφάσεις, καθώς και το οικονομικό και νομικό πλαίσιο εντός του οποίου εκδόθηκαν. Για μια σαφέστερη εικόνα του θέματος αυτού, παραπέμπω στην έκθεση για την επ' ακροατηρίου συζήτηση.

3.2. Οι προσβαλλόμενες γενικές αποφάσεις και το οικονομικό πλαίσιο στο οποίο εντάσσονται

α) Η γενική απόφαση 533/82/ΕΚΑΧ της Επιτροπής βασίζεται στο άρθρο 16, παράγραφος 1, της γενικής της απόφασης 1831/81/ΕΚΑΧ, όπως τροποποιήθηκε από την απόφαση 2804/81/ΕΚΑΧ. Η γενική απόφαση 1698/82/ΕΚΑΧ της Επιτροπής βασίζεται στο άρθρο 18, παράγραφος 1, της γενικής της απόφασης 1696/82/ΕΚΑΧ. Θα περιορίσω κυρίως την ανάλυσή μου στην πρώτη προσβαλλόμενη απόφαση. Θα αναφέρω όμως επίσης εν συντομία ορισμένους νέους λόγους που προβάλλονται για τη δεύτερη απόφαση.

Στη δεύτερη αιτιολογική σκέψη της απόφασης 533/82 διαπιστώνεται ότι, όσον αφορά το θέμα που μας ενδιαφέρει τόσο η μείωση της ζήτησης ράβδων οπλισμού σκυροδέματος κυκλικής διατομής, που συνεχίστηκε και εντάθηκε λόγω της επιδεινώσεως της συγκυριακής κρίσεως στον οικοδομικό τομέα, όσο και ο όγκος των αποθεμάτων κατέστησαν απαραίτητο τον

καθορισμό πολύ υψηλών ποσοστών μειώσεως επί των ποσοτήτων παραγωγής κατά τη διάρκεια της περιόδου αναφοράς. Η μείωση αυτή της ζήτησης εκφράστηκε σε μείωση των τιμών, οι οποίες σε ορισμένες περιοχές της Κοινότητας έπεσαν σαφώς κάτω του επιπέδου που ανταποκρινόταν στους στόχους της Επιτροπής.

Στην τρίτη αιτιολογική σκέψη παρατηρείται ότι υπάρχει στην Κοινότητα αριθμός μικρών και μεσαίων επιχειρήσεων που παράγουν σχεδόν αποκλειστικά χάλυβες των κατηγοριών IV, V και VI, των οποίων ένα σημαντικό μέρος αποτελείται από ράβδους οπλισμού σκυροδέματος κυκλικής διατομής· οι επιχειρήσεις αυτές διαφοροποιούνται σαφώς, αφενός μεν, από ορισμένες επιχειρήσεις που παράγουν επιπλέον πολλές άλλες κατηγορίες χάλυβα, ώστε να μπορούν να επωφεληθούν από την καλύτερη κατάσταση της αγοράς γι' αυτά τα άλλα προϊόντα τους και, αφετέρου, από τις επιχειρήσεις που παράγουν μόνο άλλες κατηγορίες χάλυβα.

Στην τέταρτη αιτιολογική σκέψη παρατηρείται ότι η Επιτροπή στο προοίμιο της γενικής απόφασης 1831/81/ΕΚΑΧ αναγνώρισε ότι το σύστημα ποσοστώσεων ήταν δυνατό να προκαλέσει εξαιρετικές δυσκολίες σε ορισμένες επιχειρήσεις, τόσο λόγω του μεγέθους των εγκαταστάσεών τους όσο και λόγω της εξαρτήσεώς τους από έναν περιορισμένο αριθμό προϊόντων, για το λόγο δε αυτό εισήγαγε το άρθρο 14 στην απόφαση αυτή, ώστε να μπορέσει, υπό ορισμένες συνθήκες, να προσαρμόσει τις παραγωγές αναφοράς των επιχειρήσεων αυτών. Δεδομένου ότι το ποσοστό μειώσεως ήταν πολύ υψηλό για τις ράβδους οπλισμού σκυροδέματος το δεύτερο τρίμηνο του 1982, θεωρήθηκε βέβαιο ότι το σύστημα ποσοστώσεων θα προξενούσε εξαιρετικές δυσκολίες στις επιχειρήσεις που αναφέρονται στην τρίτη αιτιολογική σκέψη, οπότε ήταν απαραίτητο να προβλεφθούν λιγότερο δυσμενείς ποσοστώσεις για τις επιχειρήσεις αυτές.

Στην πέμπτη αιτιολογική σκέψη, η ανάγκη εκδόσεως σχετικής γενικής απόφασης δικαιολογείται από το μεγάλο αριθμό των επιχειρήσεων που αναφέρονται στην τρίτη αιτιολογική σκέψη.

Τέλος, στην έκτη αιτιολογική σκέψη παρατηρείται ότι η επιδείνωση της συγκυριακής κρίσης στον οικοδομικό τομέα και η ένταση της μείωσης της ζήτησης και των τιμών για το σίδερο οπλισμού σκυροδέματος συνιστούν ριζική αλλαγή στην αγορά του σιδήρου και χάλυβα κατά την έννοια του άρθρου 16, παράγραφος 1, της γενικής απόφασης 1831/81/ΕΚΑΧ.

Στην ίδια απόφαση προστίθεται, μετά το άρθρο 14 α, το άρθρο 14 β στη γενική απόφαση 1831/81/ΕΚΑΧ. Το άρθρο αυτό ορίζει ότι για τους παραγωγούς των οποίων η ολική παραγωγή προϊόντων που αναφέρονται στο άρθρο 1 της γενικής απόφασης που μόλις αναφέρθηκε δεν υπερέβη τους 700 000 τόνους το 1981 και των οποίων η παραγωγή των κατηγοριών IV, V και VI αποτελεί τουλάχιστον το 90 % του συνόλου της παραγωγής τους, τα ποσοστά μειώσεως για την παραγωγή και την παράδοση ράβδων οπλισμού σκυροδέματος στην κοινή αγορά κατά τη διάρκεια του δεύτερου τριμήνου του 1982, που καθορίζεται στο άρθρο 1 της απόφασης 532/82/ΕΚΑΧ, ελαττώνονται κατά 5 ποσοστιαίες μονάδες, αν η παραγωγή αυτού του είδους χάλυβα αντιπροσωπεύει τουλάχιστον το 30 % της παραγωγής των κατηγοριών IV, V και VI.

Η επίσης προσβαλλόμενη απόφαση της Επιτροπής 1698/82/ΕΚΑΧ διατηρεί την παρέκκλιση αυτή για το τρίτο τρίμηνο του 1982 και παρέχει λίγα, πράγματι, νέα στοιχεία για την εξέταση των λόγων που διατυπώνουν οι δύο προσφεύγουσες. Αναφέρω μόνο ότι με την τρίτη αιτιολογική σκέψη της απόφασης αυτής δηλώνεται ρητώς ότι οι επωφεληθείσες επιχειρήσεις δεν πληρούσαν στο σύνολό τους τα κριτήρια για να

επωφεληθούν ατομικά από την εξαίρεση του άρθρου 14 της σχετικής βασικής ρύθμισης και ότι στην τέταρτη αιτιολογική σκέψη αναφέρεται ρητά ότι οι επωφεληθέντες παραγωγοί ράβδων οπλισμού σκυροδέματος πρέπει επίσης να συμβάλλουν στη μείωση της παραγωγής σύμφωνα με την αρχή της κοινοτικής αλληλεγγύης, αλλά ότι η απαίτηση αυτή πρέπει να περιοριστεί στο βαθμό που είναι αναγκαίος ώστε να μην αντιμετωπίζουν παρατεινόμενες δυσχέρειες.

6) Με το άρθρο 16 της γενικής απόφασης 1831/81/ΕΚΑΧ και με το άρθρο 18 της γενικής απόφασης 1696/82/ΕΚΑΧ παραχωρείται στην Επιτροπή η εξουσία, μεταξύ άλλων, σε περίπτωση ριζικών αλλαγών στην αγορά σιδήρου και χάλυβα, να επιφέρει τις αναγκαίες τροποποιήσεις με γενική απόφαση. Όπως ήδη ανέφερα, οι προσβαλλόμενες γενικές αποφάσεις αποτελούν εφαρμογή των άρθρων αυτών.

γ) Οι ποσοστώσεις παραγωγής για τους άλλους παραγωγούς ράβδων οπλισμού σκυροδέματος (μεταξύ των οποίων περιλαμβάνονται τα μέλη της Walzstahl-Vereinigung που παράγουν ράβδους οπλισμού σκυροδέματος, καθώς και η Thyssen AG) βασίζονται στις αποφάσεις 532/82 και 1697/82/ΕΚΑΧ. Οι αποφάσεις αυτές καθορίζουν αντίστοιχα για το δεύτερο και τρίτο τρίμηνο του 1982, βάσει των γενικών αποφάσεων 1831/81/ΕΚΑΧ και 1696/82/ΕΚΑΧ, τα ποσοστά μείωσης για τον καθορισμό ποσοστώσεων παραγωγής και των ποσοστώσεων παράδοσης στην κοινή αγορά για *όλους* τους τύπους χάλυβα που υπάγονται στο σύστημα ποσοστώσεων. Για τις ράβδους οπλισμού σκυροδέματος, η γενική απόφαση 532/82/ΕΚΑΧ καθόρισε το ποσοστό μείωσης για τον καθορισμό των ποσοστώσεων παραγωγής του δευτέρου τριμήνου σε 38 % και το ποσοστό μείωσης για τον καθορισμό των ποσοστώσεων παράδοσης σε 41 %. Για το τρίτο τρίμηνο, τα ποσοστά μείωσης αυξήθηκαν, σύμφωνα με την απόφαση 1697/82/ΕΚΑΧ, σε 47 και σε 50 % αντίστοιχα. Για τις περισσότερες κατηγορίες χάλυβα και, ιδίως, για τις κατηγορίες Ια, Ιβ, Ιγ, και VI, τα ποσοστά αυτά μείωσης είναι σαφώς χαμηλότερα, γεγονός που αντανακλά τη σοβαρότητα της κρίσης στον τομέα των ράβδων οπλισμού σκυροδέματος. Όπως ήδη παρατήρησα, για τους μονοπαραγωγούς ράβδων οπλισμού σκυροδέματος, τα αναφερθέντα εκατοστιαία ποσοστά μειώθηκαν κάθε φορά κατά 5 μονάδες με τις αποφάσεις 533/82 και 1698/82.

δ) Όσον αφορά τις οικονομικές συνθήκες που συνδέονται με τα ποσοστά μείωσης της παραγωγής και παράδοσης ράβδων οπλισμού σκυροδέματος, ήδη αναφέρθηκαν στις αιτιολογικές σκέψεις των αποφάσεων 533/83 και 1698/82. Απ' αυτές φαίνεται ότι η συγκυριακή κρίση στον οικοδομικό τομέα προκάλεσε μείωση, ανώτερη του μέσου όρου, της ζήτησης ράβδων οπλισμού σκυροδέματος, καθώς και μείωση των τιμών, επίσης ανώτερη από το μέσο όρο, ιδίως σε ορισμένες περιοχές της Κοινότητας. Η μείωση της ζήτησης ράβδων οπλισμού σκυροδέματος φαίνεται ιδιαίτερα καθαρά στο συνοπτικό πίνακα της εξέλιξης των ποσοστώσεων για τους διάφορους τύπους χάλυβα, που βρίσκεται στη σελίδα 9 της έκθεσης για την επ' ακροατηρίου συζήτηση. Όσον αφορά τις μειώσεις τιμών και τις συνέπειές τους, παραπέμπω στις σελίδες 14 και 15 της ίδιας έκθεσης. Το γεγονός ότι αυτό αποτελούσε ριζική αλλαγή στην αγορά σιδήρου και χάλυβα, κατά την έννοια του άρθρου 16 της γενικής απόφασης 1831/81/ΕΚΑΧ και του άρθρου 18 της γενικής απόφασης 1696/82/ΕΚΑΧ, αναγνωρίζεται σιωπηρά στη σελίδα 9 (μέσον) του δικόγραφου της προσφυγής της Walzstahl-Vereinigung.

Σχετικά με τις οικονομικές συνθήκες, αξίζει εξάλλου να σημειωθεί ότι το μεγαλύτερο μέρος των επιχειρήσεων «κάθετης οργάνωσης της παραγωγής», που κατασκευάζουν ράβδους οπλισμού σκυροδέματος, χρησιμοποιούν μια τεχνική παραγωγής διαφορε-

τική και περισσότερο δαπανηρή. Η τεχνική αυτή καθιστά δυνατή, αφενός, τη χρησιμοποίηση μέσων παραγωγής και για την κατασκευή άλλων τύπων χάλυβα και, αφετέρου, τη μη χρησιμοποίηση μόνο παλαιοσιδήρου ως πρώτης ύλης για την παραγωγή ράβδων οπλισμού σκυροδέματος. Η Thyssen AG χρησιμοποιεί όμως την ίδια τεχνική παραγωγής που χρησιμοποιούν και οι «μονοπαραγωγοί» ράβδων οπλισμού σκυροδέματαος.

3.3. Εξέταση των διαφόρων λόγων

Θα εξετάσω τώρα λεπτομερέστερα τους λόγους που οι προσφεύγουσες επικαλέστηκαν προς στήριξη των προσφυγών τους, στη σειρά που αναφέρθηκαν προηγουμένως.

α) Η φερόμενη έλλειψη ουδετερότητας του άρθρου 58 έναντι του ανταγωνισμού συνεπεία των γενικών αποφάσεων

Με τον πρώτο τους λόγο, οι προσφεύγουσες συνάγουν από τη νομολογία του Δικαστηρίου [1] ότι το άρθρο 58 της Συνθήκης ΕΚΑΧ πρέπει να εφαρμόζεται έτσι ώστε η εφαρμογή του να παραμένει ουδέτερη έναντι του ανταγωνισμού και να μην ευνοεί ορισμένες ομάδες επιχειρήσεων. Ευνοώντας τους μονοπαραγωγούς ράβδων οπλισμού σκυροδέματος κυκλικής διατομής, οι γενικές αποφάσεις 533 και 1698/82 αποτελούν σοβαρή επέμβαση στο μηχανισμό της αγοράς ράβδων οπλισμού σκυροδέματος, διαταράσσοντας έτσι την κανονική ισορροπία της εν λόγω αγοράς. Αυτή η ισορροπία της αγοράς απαιτεί να αυξάνονται οι κίνδυνοι της αγοράς για τις επιχειρήσεις οι οποίες, όπως οι μονοπαραγωγοί, ανέλαβαν μικρούς επενδυτικούς κινδύνους περιορίζοντας την παραγωγή τους σε ένα μόνο προϊόν. Ο καθορισμός ποσοστού μείωσης κατώτερου κατά 5 % υπέρ των μονοπαραγωγών είχε ως αποτέλεσμα να αυξηθεί σταθερά το — ήδη σημαντικό — μερίδιό τους στην αγορά, πράγμα που είναι αντίθετο στις συνήθεις αρχές του ανταγωνισμού [2]. Ένα τέτοιο μέτρο υπερβαίνει σαφώς τα όρια της ελευθερίας δράσεως που διαθέτει η Επιτροπή όταν εφαρμόζει το άρθρο 58 της Συνθήκης ΕΚΑΧ, είναι ασυμβίβαστο προς τις βασικές αρχές του άρθρου 58 και αποτελεί κατάχρηση εξουσίας.

Για να εκτιμηθεί ο λόγος αυτός, πρέπει να ληφθεί ως βάση, σύμφωνα με τις σκέψεις 82 και 83 της απόφασης Valsabbia που αναφέρθηκε, ότι ένα σύστημα ποσοστώσεων που θεσπίζεται βάσει του άρθρου 58 θίγει πάντοτε, από τη φύση του, την κανονική λειτουργία της αγοράς. Ταυτόχρονα θα πρέπει όμως, σύμφωνα με την ερμηνεία του εν λόγω άρθρου 58 που δίδεται με την αναφερθείσα απόφαση, να τηρούνται οι αρχές των άρθρων 2,3 και 4 της Συνθήκης. Αναμφίβολα η ερμηνεία αυτή σημαίνει ότι τα μέτρα δεν πρέπει, μεταξύ άλλων, να επεμβαίνουν στον κανονικό μηχανισμό της αγοράς περισσότερο από ό,τι είναι ανα-

1 — Αποφάσεις της 28ης Οκτωβρίου 1981 (Krupp κατά Επιτροπής, υποθέσεις 275/80 και 24/81, Συλλογή 1981, σ. 2489)· 18 Μαρτίου 1980 (Valsabbia κλπ. κατά Επιτροπής, υποθέσεις 154/78 κλπ., Slg. 1980, σ. 907)· 3 Μαρτίου 1982 (Alpha Steel κατά Επιτροπής, υπόθεση 14/81, Συλλογή 1982, σ. 749) και 16 Φεβρουαρίου 1982 (Χαλυβουργική κλπ. κατά Επιτροπής, υποθέσεις 39, 43, 85 και 88/81, Συλλογή 1982, σ. 593). Για την επιχειρηματολογία που η Walzstahl-Vereinigung βασίζει, μεταξύ άλλων, στη νομολογία αυτή, παραπέμπω ιδίως στις σελίδες 4 μέχρι 9, πρώτη παράγραφος, των προσφυγών της.

2 — Το μέγεθος της αύξησης του μεριδίου της αγοράς των μονοπαραγωγών αμφισβητήθηκε έντονα κατά τη διάρκεια της προφορικής διαδικασίας. Κατά τους υπολογισμούς μου, το πλεονέκτημα αυτό αντιπροσωπεύει λιγότερο από το 5 % που ισχυρίζονται οι προσφεύγουσες. Αν λάβουμε ως βάση το γεγονός ότι οι μονοπαραγωγοί είχαν, κατά τη διάρκεια της εν λόγω περιόδου αναφοράς, ένα μερίδιο της αγοράς ύψους 70 % και συνεπώς κατασκεύασαν 70 μονάδες παραγωγής, η παραγωγή τους μπορεί να φτάσει, βάσει της απόφασης αυτής, κατά 33 % λιγότερο, δηλαδή 46,9 μονάδες παραγωγής. Για τους άλλους παραγωγούς (που στην αρχή είχαν ένα μερίδιο της αγοράς ύψους 30 %), η δυνατότητα αυτή παραγωγής φτάνει, μετά από ελάττωση του υψηλότερου ποσοστού μείωσης, ύψους 38 %, σε 18,6 μονάδες. Συνεπώς, στη συνολική παραγωγή ύψους 65,5 μονάδων που είναι δυνατό να παραχθεί, το μερίδιο των μονοπαραγωγών αντιπροσωπεύει 71,6 % και το μερίδιο των άλλων παραγωγών 28,4 %. Σε σχέση με τα αρχικά δεδομένα, η αύξηση των μονοπαραγωγών ανέρχεται συνεπώς το πολύ σε 3,2 %. Λόγω των αυξήσεων των ατομικών ποσοστώσεων που χορηγήθηκαν βάσει του άρθρου 14 της απόφασης, η αύξηση που προκύπτει από την προσβαλλόμενη απόφαση είναι φυσικά ακόμη μικρότερη στην πραγματικότητα.

γκαίο (άρθρο 2), ότι πρέπει να γίνεται ορθή στάθμιση των διαφόρων στόχων που δεν συμβιβάζονται πάντοτε μεταξύ τους και οι οποίοι αναφέρονται στο άρθρο 3 (μεταξύ των οποίων κυρίως οι στόχοι που αναφέρονται υπό γ, δ, ε και στ νομίζω ότι είναι σημαντικοί στην προκειμένη περίπτωση) και ότι πρέπει να αποφεύγεται μεταξύ άλλων κάθε διάκριση μεταξύ των παραγωγών (άρθρο 4, υπό 6). Σημασία έχει όμως να αναφερθεί επίσης ότι, σύμφωνα με το άρθρο 58, οι αρχές αυτές πρέπει να τηρούνται κατά τον καθορισμό των ποσοστώσεων *επί ευλόγου βάσεως*. Η αρχή αυτή της επιείκειας μπορεί να βαίνει πέραν των αρχών που θέτουν τα άρθρα 2, 3, και 4.

Κατά τα λοιπά, η «αρχή της αναλογικότητας», που συνάγεται από το άρθρο 2, παίζει επίσης, όπως είναι γνωστό, μεγάλο ρόλο στη νομολογία του Δικαστηρίου, κατά τον έλεγχο των εξαιρέσεων από τις βασικές αρχές ενός συστήματος ελεύθερης κυκλοφορίας των εμπορευμάτων, όπου δεν υπάρχει νόθευση του ανταγωνισμού. Στις ρυθμίσεις σχετικά με τις ποσοστώσεις, αυτή η αρχή της αναλογικότητας έχει ληφθεί υπόψη ποικιλοτρόπως. Καταρχήν, η πρώτη ρύθμιση ποσοστώσεων βασίστηκε, όπως είναι γνωστό, σε ένα ποσοστό μείωσης ίσο για όλους τους παραγωγούς ορισμένων τύπων χάλυβα, σε σχέση με τις μεγαλύτερες ποσότητες που είχαν παραχθεί κατά τη διάρκεια μιας καθορισμένης περιόδου αναφοράς. Έγιναν διάφορες διορθώσεις του συστήματος αυτού, για να ληφθούν υπόψη οι ηθελημένοι περιορισμοί της παραγωγής, οι αναδιαρθρώσεις και οι επενδύσεις που είναι σύμφωνες με τους κοινοτικούς προσανατολισμούς. Εκτός από τις διορθώσεις αυτές, η βασική πάντως ιδέα ήταν να παραμείνουν σταθερά τα σχετικά μερίδια της αγοράς των επιχειρήσεων. Δεν είναι δυνατό να μη γίνει δεκτό ότι οι προσβαλλόμενες αποφάσεις υφίστανται από την αρχή αυτή και ότι αυξάνουν το μερίδιο της αγοράς των μονοπαραγωγών ράβδων κάθετης οργάνωσης της παραγωγής, που παράγουν επίσης ράβδους οπλισμού σκυροδέματος.

Στις ακολουθήσασες γενικές αποφάσεις, ελήφθησαν περισσότερο υπόψη τα αποτελέσματα του μηχανισμού της αγοράς, χωρίς να ληφθεί πλέον μόνο υπόψη η παραγωγή κατά τη διάρκεια των 12 καλύτερων μηνών της βασικής περιόδου, αλλά και τα αποτελέσματα της παραγωγής από της καθιερώσεως του συστήματος ποσοστώσεων. Σχετικά, παραπέμπω ιδίως στο άρθρο 6, παράγραφος 1, υπό 6, της απόφασης 1831/81 και στο άρθρο 4, παράγραφος 5, καθώς και στα άρθρα 6 και 7 της απόφασης 1696/82.

Αυτή, η σύμφωνα με τις απαιτήσεις της αγοράς υποχρέωση της στασιμότητας, που προκλήθηκε στην αγορά από το σύστημα ποσοστώσεων έχει σημασία, μεταξύ άλλων, σε σχέση με τις δυνατότητες, που πάντοτε διατηρήθηκαν από τότε που θεσπίστηκε το άρθρο 8 της βασικής απόφασης 2794/80, δηλαδή της δυνατότητας περιορισμένης υπέρβασης της ποσόστωσης και μεταφοράς μιας ποσόστωσης που δεν εξαντλήθηκε πλήρως σε επόμενο τρίμηνο, καθώς και της δυνατότητας αγοράς, ανταλλαγής ή πώλησης μιας ποσόστωσης [1]. Με τον τρόπο αυτό κυρίως οι αποφάσεις της Επιτροπής έλαβαν υπόψη την αρχή της αναλογικότητας που συνάγεται από το άρθρο 2 και από τη νομολογία του Δικαστηρίου σχετικά με τις εξαιρέσεις από το σύστημα ενός ανόθευτου ανταγωνισμού. Συνεπώς, ο μηχανισμός της αγοράς μπορεί ακόμα να λειτουργεί, εφόσον συμβιβάζεται με το στόχο της μείωσης της συνολικής παραγωγής διαφόρων τύπων χάλυβα. Κατά το μέτρο αυτό, οι ίδιες οι γενικές αποφάσεις στηρίζουν την άποψη των προσφευγουσών, σύμφωνα με την οποία η εφαρμογή του άρθρου 58 μπορεί και πρέπει καταρχήν να είναι ουδέτερη από πλευράς ανταγωνισμού.

1 — Σε μια διάλεξη που έδωσε στη Γάνδη στις 12 Δεκεμβρίου 1980, ο πρόεδρος του Δικαστηρίου χαρακτήρισε το άρθρο 8 ως «χαρακτηριστικό παράδειγμα» παρεμβάσεως των αρχών που είναι σύμφωνη με τους μηχανισμούς της αγοράς: βλ. J. Mertens de Wilmars, «Recht voor morgen», σ. 77, σημείωση 5 (Kluwer-Anvers, 1983).

Οι αρχές που αναφέρονται στα άρθρα 3 και 4 της Συνθήκης μπορούν να εξεταστούν καλύτερα κατά την εξέταση του τρίτου και τέταρτου λόγου των προσφευγουσών, που αναφέρονται ειδικά σ' αυτές. Θα εξεταστεί ιδίως αν οι στόχοι του άρθρου 3 μπορούν να δικαιολογήσουν στην προκειμένη περίπτωση απόκλιση από τη βασική αρχή της ανόθευτης λειτουργίας του μηχανισμού της αγοράς, εφόσον ο μηχανισμός αυτός εξακολουθεί επίσης να παίζει σημαντικό ρόλο στο γενικό σύστημα των αποφάσεων 1831/81 και 1676/82, που περιέγραψα.

Επιπλέον, μόνο σε σχέση με το σύνολο των προτεινόμενων λόγων είναι δυνατό να εξακριβωθεί μέχρι ποιο σημείο οι προσβαλλόμενες αποφάσεις μπορούν να δικαιολογηθούν από τη γενική αρχή της επιείκειας που αποτελεί τη βάση του άρθρου 58. Το γεγονός ότι πρόκειται στην προκειμένη περίπτωση για μια ανεξάρτητη αρχή επιβεβαιώνεται από τις δύο γενικές αποφάσεις που μόλις αναφέρθηκαν, επειδή όλες περιέχουν ορισμένες ρήτρες επιεικείας για ορισμένες επιχειρήσεις που αντιμετωπίζουν εξαιρετικές δυσκολίες. Το θέμα που τίθεται στην προκειμένη περίπτωση όμως είναι αν αντίστοιχα τα άρθρα 16 και 18 των γενικών αποφάσεων 1831/81 και 1696/82 παρέχουν επίσης επαρκές έρεισμα για να εφαρμοστεί συλλογικά η αρχή της επιείκειας σε ολόκληρη ομάδα, ως ενδεχόμενη δικαιολογητική βάση των προσβαλλόμενων αποφάσεων.

Προς το παρόν, πρέπει να περιοριστώ στο συμπέρασμα ότι οι προσβαλλόμενες αποφάσεις πράγματι παρεκκλίνουν από την αρχή της ουδετερότητας έναντι του ανταγωνισμού, όπως την ανέλυσα βάσει των εφαρμοστέων διατάξεων, αλλά η απάντηση στο ερώτημα αν η παρέκκλιση αυτή είναι αντίθετη προς την αρχή της αναλογικότητας, όπως συνάγεται από τη Συνθήκη και από τη νομολογία του Δικαστηρίου, εξαρτάται από τη λεπτομερέστερη εξέταση των υπόλοιπων λόγων. Συνεπώς, ενώ ο πρώτος λόγος είναι βάσιμος, δεν μπορεί ακόμη, αυτός καθαυτός, να στηρίξει κατάχρηση εξουσίας.

6) Η φερόμενη έλλειψη νομικού ερείσματος των προσβαλλόμενων γενικών αποφάσεων

Με το δεύτερο λόγο τους, οι προσφεύγουσες βεβαιώνουν ότι οι προσβαλλόμενες αποφάσεις δεν βρίσκουν έρεισμα ούτε στο άρθρο 58 της Συνθήκης ΕΚΑΧ ούτε στα άρθρα 14 και 16 της απόφασης 1831/81 ή, αντίστοιχα, στα άρθρα 14 ή 18 της απόφασης 1696/82. Ενόψει του γενικότερου λόγου ακυρώσεως που βασίζεται σε κατάχρηση εξουσίας, του οποίου η Walzstahl-Vereinigung προβάλλει κατά κύριο λόγο, νομίζω ότι ο λόγος αυτός πρέπει να εννοηθεί υπό την έννοια, τουλάχιστον όσον αφορά την εν λόγω προσφεύγουσα, ότι οι αρμοδιότητες που παραχωρεί αντίστοιχα το άρθρο 16 της απόφασης 1831/81 και το άρθρο 18 της απόφασης 1696/82 χρησιμοποιήθηκαν στην προκειμένη περίπτωση από την Επιτροπή για σκοπό διαφορετικό από το σκοπό για τον οποίο της παραχωρήθηκαν ή για τον οποίο μπορούν να χρησιμοποιηθούν. Συνεπώς θεωρείται ως κατάχρηση εξουσίας το γεγονός ότι στην προκειμένη περίπτωση η Επιτροπή ευνοεί ορισμένη δομή παραγωγής, καθώς και ορισμένη περιοχή, πράγμα που δεν βρίσκει έρεισμα ούτε στο άρθρο 58 ούτε στα εν λόγω άρθρα 16 και 18 των αναφερθεισών γενικών εκτελεστικών αποφάσεών της. Στην προκειμένη περίπτωση, η Επιτροπή πράγματι χρησιμοποίησε τα άρθρα αυτά για να μπορέσει να αποφύγει τις περιοριστικές προϋποθέσεις εφαρμογής της ρήτρας υπερβολικής σκληρότητας του άρθρου 14 των γενικών εκτελεστικών αποφάσεων. Τέλος, η επιχειρηματολογία της Επιτροπής είναι αντιφατική, διότι, το δεύτερο τρίμηνο

το 1982, ένα ποσοστό μείωσης 35 % θεωρούνταν ήδη ως απειλή για την επιβίωση των μονοπαραγωγών, ενώ το τρίτο τρίμηνο, παρά τη νέα κρίση στην αγορά ράβδων οπλισμού σκυροδέματος που εκδηλώθηκε τότε, ένα ποσοστό μείωσης 42 % θεωρούνταν ήδη επαρκές προς αποτροπή της απειλής αυτής.

Για να εκτιμηθεί ο λόγος αυτός, νομίζω ότι καταρχήν απαιτείται να ερμηνευτούν τα εν λόγω άρθρα 16 και 18 των γενικών εκτελεστικών αποφάσεων. Όσον αφορά το θέμα που μας ενδιαφέρει εδώ, ήδη ανέφερα ότι τα άρθρα αυτά επιτρέπουν, σε περίπτωση ριζικών αλλαγών στην αγορά σιδήρου και χάλυβα, να γίνουν οι αναγκαίες προσαρμογές με γενική απόφαση.

Κατά την προφορική διαδικασία, όπως θα ενθυμείστε, ο εκπρόσωπος της Επιτροπής, απαντώντας σε ερώτηση του εισηγητή δικαστή, έκανε μια ενδιαφέρουσα ανάλυση σχετικά με την ερμηνεία που δίνει η Επιτροπή στο βασικό κριτήριο της ύπαρξης «ριζικών αλλαγών στην αγορά σιδήρου και χάλυβα», όπως αναφέρεται στα εν λόγω άρθρα. Κατ' αυτόν, με τη φράση «αγορά σιδήρου και χάλυβα», πρέπει να εννοηθεί καταρχάς, αντίθετα προς την έννοια της φράσης αυτής στην καθημερινή γλώσσα, «το τμήμα της αγοράς σιδήρου και χάλυβα που ρυθμίζεται από το σύστημα των ποσοστώσεων» και όχι, συνεπώς, μια τελείως ελεύθερη αγορά. Τα εν λόγω άρθρα θάπρεπε συνεπώς να ερμηνευτούν βάσει των στόχων του συστήματος ποσοστώσεων και θάπρεπε να ληφθεί υπόψη η κατάσταση που το σύστημα αυτό δημιούργησε για ορισμένες ομάδες παραγωγών, συγκεκριμένα για τους μονοπαραγωγούς. Στην προκειμένη περίπτωση, αυτό το σύστημα ποσοστώσεων στέρησε σε μεγάλο βαθμό τους μονοπαραγωγούς από ένα πλεονέκτημα ως προς τον ανταγωνισμό που απολαύουν συνήθως (νομίζω λόγω των χαμηλών εξόδων παραγωγής). Στη συνέχεια, θα πρέπει να ληφθεί υπόψη το γεγονός, που είναι συνέπεια της δομής και του σκοπού του συστήματος ποσοστώσεων, ότι οι ίδιες ποσοστώσεις επηρεάζουν διαφέρουσες από απόψεως δομής επιχειρήσεις, με τελείως διαφορετικό τρόπο. Για το λόγο αυτό, η Επιτροπή θάπρεπε να προβαίνει κατά καιρούς σε ορισμένες διορθώσεις, για να επαναφέρει την επιθυμητή ισορροπία. Ως προς το τελευταίο αυτό σημείο, ο εκπρόσωπος της Επιτροπής έκανε μία σύγκριση με την κιβωτό του Νώε που δεν ήταν και τόσο εύστοχη, στην οποία τοποθετούνται όλες οι επιχειρήσεις για τις οποίες γίνεται προσπάθεια να σωθούν, της οποίας όμως ο πλοίαρχος πρέπει μερικές φορές να αλλάζει δρομολόγιο. Η σύγκριση αυτή δεν νομίζω ότι είναι τόσο πετυχημένη, επειδή ακριβώς δεν πρόκειται, στην προκειμένη περίπτωση, για αλλαγή δρομολογίου — που επηρεάζει με τον ίδιο τρόπο όλες τις επιχειρήσεις για τις οποίες γίνεται προσπάθεια να σωθούν —, αλλά για αύξηση του χώρου *εντός* της «κιβωτού του Νώε» που προορίζεται για ορισμένη ομάδα επιχειρήσεων οι οποίες πρόκειται να σωθούν.

Η ερμηνεία όμως, που σύμφωνα με τα ανωτέρω η Επιτροπή δίνει στη φράση «ριζικές αλλαγές στην αγορά σιδήρου και χάλυβα», μου φαίνεται απαράδεκτη, ανεξάρτητα από τις επικίνδυνες μεταφορές που χρησιμοποιεί. Καταρχήν, η ερμηνεία αυτή απομακρύνεται πάρα πολύ από το κείμενο των αναφερθέντων άρθρων. Θα υπάρχει οπωσδήποτε κάποιος λόγος για τον οποίο το βασικό κριτήριο για μια παρέμβαση διατυπώνεται τελείως διαφορετικά στα εν λόγω άρθρα απ' ό,τι στο άρθρο 14 των αναφερθεισών αποφάσεων. Δεύτερον, θεωρώ ότι μια τόσο επιτηδευμένη ερμηνεία, σύμφωνα με την οποία η φράση «ριζικές αλλαγές στην αγορά σιδήρου και χάλυβα» αντικαθίστανται στην πραγματικότητα από ένα κριτήριο που περιέχεται στη φράση «σοβαρές συνέπειες του συστήματος ποσοστώσεων για ορισμένες ομάδες επιχειρήσεων στην αγορά σιδήρου και χάλυβα» και, συνεπώς, από ένα είδος γενικής ρήτρας επιείκειας, ίδιας φύσης με την ατομική

ρήτρα υπερβολικής σκληρότητας του άρθρου 14, δεν βοηθάει καθόλου στο να δοθεί ικανοποιητική ερμηνεία των αναφερθέντων άρθρων. Τρίτον, νομίζω ότι οι αιτιολογικές σκέψεις των προσβαλλόμενων αποφάσεων προσφέρουν επαρκή βάση για μία περισσότερο πειστική ερμηνεία των εν λόγω άρθρων.

Ανέφερα ήδη προηγουμένως ότι, ακόμη και από πλευράς προσφοράς, οι βασικές αποφάσεις κατά κανέναν τρόπο δεν αποκλείουν πλήρως τη λειτουργία του μηχανισμού της αγοράς. Προσθέτω τώρα ότι, από τη φύση του, το σύστημα ποσοστώσεων δεν επηρεάζει ή επηρεάζει πολύ λίγο την εξέλιξη της αγοράς από πλευράς ζητήσεως. Η δεύτερη αιτιολογική σκέψη της απόφασης 533/82 αναφέρει ρητά ως αιτιολογία για την παρέμβαση τη σημαντική μείωση της *ζήτησης* ράβδων οπλισμού σκυροδέματος, την αύξηση των αποθεμάτων και τη σημαντική μείωση των τιμών. Η αιτιολογία αυτή μου φαίνεται επαρκής ώστε να ανταποκρίνεται στο κριτήριο «ριζικές αλλαγές στην αγορά σιδήρου και χάλυβα». Ήδη, βάσει του συμπεράσματος αυτού, νομίζω ότι δεν είναι δυνατό να γίνει λόγος ότι η Επιτροπή παρενέβη *χωρίς να έχει αρμοδιότητα* μέσω των προβαλλόμενων αποφάσεων.

Οι άλλοι λόγοι που επικαλέστηκε ο εκπρόσωπος της Επιτροπής για την παρέμβαση νομίζω ότι αποτελούν, το περισσότερο, αιτιολογία για την επιλογή ορισμένων λεπτομερειών εφαρμογής των μέτρων προσαρμογής που εκδόθηκαν. Σχετικά τα άρθρα 16 και 18 των σχετικών γενικών εκτελεστικών διατάξεων ορίζουν μόνο ότι τα μέτρα προσαρμογής πρέπει να είναι αναγκαία και το κριτήριο αυτό της αναγκαιότητας πρέπει να έχει σχέση καταρχήν με τις ριζικές αλλαγές που διαπιστώνονται στην αγορά σιδήρου και χάλυβα. Κατά τα λοιπά, τα μέτρα προσαρμογής πρέπει φυσικά να λαμβάνουν υπόψη τους γενικότερους στόχους του άρθρου 58, συμπεριλαμβανομένης και της απαγόρευσης διακρίσεων και της αρχής της επιείκειας και να μη συνιστούν κατάφωρη παραβίαση του συστήματος ποσοστώσεων στο σύνολό του.

Το αν οι προσβαλλόμενες αποφάσεις είναι σύμφωνες με τους στόχους και τις αρχές του άρθρου 58 θα εξεταστεί ιδίως κατά την ανάλυση του τρίτου και τέταρτου λόγου των προσφευγουσών. Επομένως, θα περιοριστώ τώρα στην ανάλυση των προσβαλλόμενων αποφάσεων σε σχέση με το σύστημα των γενικών κανόνων περί ποσοστώσεων. Σχετικά, η τέταρτη αιτιολογική σκέψη της απόφασης 533/82 καταδεικνύει σαφώς ότι η Επιτροπή πράγματι χρησιμοποίησε στην προκειμένη περίπτωση την αρμοδιότητα που της παραχωρεί το άρθρο 16 της γενικής απόφασης για να παραχωρήσει προνόμια, για λόγους επιείκειας, σε ολόκληρη ομάδα επιχειρήσεων στις οποίες η κατάσταση της αγοράς δημιουργούσε εξαιρετικές δυσκολίες. Επειδή, ως προς το θέμα αυτό, η Επιτροπή παραπέμπει, μεταξύ άλλων, στο χωρίο των αιτιολογικών σκέψεων της γενικής ρύθμισης η οποία, σύμφωνα με την ίδια την Επιτροπή, αναφέρεται αποκλειστικά στις δυνατότητες μεμονωμένων παρεκκλίσεων που προβλέπονται στο άρθρο 14, μπορεί συνεπώς να τεθεί το ερώτημα κατά πόσο το άρθρο 16 χρησιμοποιήθηκε στην προκειμένη περίπτωση για σκοπό που προφανώς δεν προοριζόταν να εκπληρώσει. Στο ίδιο σημείο των αιτιολογικών σκέψεων, η φράση «ριζικών αλλαγών στην αγορά σιδήρου και χάλυβα» στη συνέχεια αντικαταστάθηκε από το κριτήριο σύμφωνα με το οποίο «το καθεστώς των ποσοστώσεων θα προκαλέσει εξαιρετικές δυσκολίες στις επιχειρήσεις που αναφέρονται στο εδάφιο 3». Ήδη ανέφερα προηγουμένως ότι μια τέτοια αντικατάσταση του κριτηρίου που

αναφέρει το άρθρο 16 από ένα ουσιαστικά διαφορετικό κριτήριο μου φαίνεται απαράδεκτη. Συμφωνώντας με τις προσφεύγουσες, θεωρώ συνεπώς ότι ο προβαλλόμενος λόγος φαίνεται πράγματι ότι δείχνει πως το άρθρο 16 προφανώς χρησιμοποιήθηκε για την επίτευξη σκοπών διαφορετικών από τους σκοπούς που προοριζόταν να εκπληρώσει και, πιο συγκεκριμένα, για να αποφευχθούν οι περιοριστικές προϋποθέσεις του άρθρου 14 σε σχέση με εταιρείες που αντιμετωπίζουν εξαιρετικές δυσκολίες. Ως προς το σημείο αυτό, αξίζει να σημειωθεί ότι, όπως ήδη ανέφερα, το άρθρο 14, αντίθετα προς το άρθρο 16, σαφώς θεωρεί ως αιτία των εξαιρετικών δυσκολιών για τις οποίες θεσπίζει μία λύση, το σύστημα των ποσοστώσεων και *όχι* τις αλλαγές της κατάστασης της αγοράς. Δεν θα ήθελα όμως ακόμη, βάσει του λόγου αυτού που αφορά την πρώτη προσβαλλόμενη απόφαση και βάσει της τρίτης αιτιολογικής σκέψης της δεύτερης προσβαλλόμενης απόφασης, που έχει την ίδια έννοια, να συμπεράνω ότι υπάρχει κατάχρηση εξουσίας. Ως προς την ερμηνεία που έδωσε η Επιτροπή σχετικά με το βασικό κριτήριο των άρθρων 16 και 18 των εν λόγω γενικών ρυθμίσεων, ερμηνεία που κρίνω απαράδεκτη, πράγματι εξήγησα επίσης ότι, κατά την επιλογή των λεπτομερειών εφαρμογής των μέτρων προσαρμογής που κατέστησαν αναγκαία λόγω της εξέλιξης της αγοράς και όχι λόγω του συστήματος των ποσοστώσεων, η Επιτροπή μπορεί και πρέπει να λάβει υπόψη ιδίως τους γενικούς στόχους του άρθρου 58 και την αρχή της επιείκειας που αναφέρεται σ' αυτό. Δεν μπορώ συνεπώς να εκφέρω οριστική κρίση ως προς το ζήτημα αν οι προσβαλλόμενες αποφάσεις πράγματι συνιστούν κατάχρηση εξουσίας, παρά μόνο αφού εξετάσω τους υπόλοιπους λόγους.

γ) Η επικαλούμενη αντίθεση των προσβαλλόμενων αποφάσεων προς τους θεμελιώδεις στόχους της Συνθήκης ΕΚΑΧ

Με τον τρίτο λόγο τους, οι προσφεύγουσες ισχυρίζονται ότι οι αμφισβητούμενες αποφάσεις, που απευθύνονται απευθείας σ' αυτούς που ονομάζονται «μονοπαραγωγοί» ράβδων οπλισμού σκυροδέματος, είναι αντίθετες προς τους θεμελιώδεις στόχους της Συνθήκης ΕΚΑΧ, όπως εξαγγέλλονται στα άρθρα 2, παράγραφος 2, και 3, υπό δ και στ, και ότι συνεπώς συνιστούν κατάχρηση εξουσίας. Από τα αναφερθέντα άρθρα συνάγεται ότι πρέπει να εκτιμηθεί θετικά η δυναμική στάση, η οποία επιτρέπει σε έναν επιχειρηματία να λάβει υπόψη την εξέλιξη της αγοράς και να προσαρμόσει την παραγωγή του στη ζήτηση εντός της αγοράς σιδήρου και χάλυβα. Αντίθετα, οι προσβαλλόμενες αποφάσεις ευνοούν συγκεκριμένα τις επιχειρήσεις οι οποίες, παρά τη γενική κρίση που θίγει τις δομές και προσβάλλει την αγορά ράβδων οπλισμού σκυροδέματος εδώ και χρόνια, έχουν περιοριστεί αποκλειστικά στην παραγωγή ράβδων οπλισμού σκυροδέματος.

Θεωρώ ότι ο λόγος αυτός πρέπει να απορριφθεί. Ορθά η Επιτροπή παρατήρησε με το υπόμνημα αντικρούσεως, αναφερόμενη στους θεμελιώδεις στόχους των άρθρων 2 και 3, οι οποίοι παρουσιάζουν ενδιαφέρον για την υπό κρίση υπόθεση, ότι ιδίως σε περίοδο κρίσεως δεν είναι δυνατό να πραγματοποιηθούν συγχρόνως όλοι μαζί οι στόχοι της Συνθήκης ΕΚΑΧ. Εξάλλου, με τη σκέψη 21 της απόφασης του Δικαστηρίου στην υπόθεση Padana (υπόθεση 276/80, Συλλογή 1982, σ. 517), υπενθυμίζεται σχετικά ότι το Δικαστήριο έχει ήδη δεχτεί «ότι δεν είναι βέβαιο ότι όλοι οι στόχοι της Συνθήκης δύνανται να επιδιώκονται συγχρόνως και στο σύνολό τους υπό οιεσδήποτε περιστάσεις. Εναπόκειται στην Επιτροπή να διασφαλίζει διαρκή συμβιβασμό μεταξύ των διαφόρων αυτών στόχων».

Όσον αφορά τον τρόπο που, για να πραγματοποιήσει το συμβιβασμό αυτό, η Επιτροπή έλαβε υπόψη με τις βασικές της αποφάσεις την αρχή ενός συστήματος ανόθευτου ανταγωνισμού, ήδη αναφέρθηκα λεπτομερώς κατά την εξέταση του πρώτου λόγου που πρόβαλαν οι προσφεύγουσες. Ως προς το άρθρο 3, η Επιτροπή έπρεπε, εν πάση περιπτώσει, στην υπό κρίση υπόθεση να λάβει υπόψη, εκτός από τους στόχους υπό δ και στ που επικαλούνται οι προσφεύγουσες, και τους στόχους υπό γ (καθορισμός χαμηλότερων τιμών) και υπό ε (βαθμιαία εξίσωση του επιπέδου ζωής και των συνθηκών εργασίας του εργατικού δυναμικού σε κάθε μία από τις βιομηχανίες, για τις οποίες είναι υπεύθυνα τα κοινοτικά όργανα). Των δύο τελευταίων στόχων μπορεί κάλλιστα να γίνει επίκληση για να δικαιολογηθούν και οι προσβαλλόμενες αποφάσεις.

δ) Η φερόμενη παραβίαση της απαγόρευσης των δυσμενών διακρίσεων

Ο τέταρτος λόγος των προσφευγουσών, δηλαδή ότι υπάρχει κατάχρηση εξουσίας μέσω της δήθεν παραβίασης της αρχής της απαγόρευσης των διακρίσεων που αναφέρεται στο άρθρο 4, υπό 6, είναι βεβαίως στενά συνδεδεμένος με τον πρώτο λόγο, που βασίζεται στην παραβίαση της αρχής της ουδετερότητας έναντι του ανταγωνισμού. Η διάκριση συνίσταται στην ευνοϊκή μεταχείριση που επιφυλάχτηκε στους παραγωγούς ράβδων οπλισμού σκυροδέματος μικρού και μεσαίου μεγέθους, εις βάρος των επιχειρήσεων κάθετης οργάνωσης παραγωγής, αυτό δε βάσει κριτηρίων καθορισμού που δεν δικαιολογούσαν την άνιση αυτή μεταχείριση.

Η Επιτροπή δέχτηκε χωρίς συγκεκριμένες αποδείξεις ότι όλες οι επιχειρήσεις κάθετης οργάνωσης της παραγωγής βρίσκονται, σε σχέση με τα υπόλοιπα προϊόντα τους, σε ευνοϊκότερη θέση εντός της αγοράς, ώστε η οικονομική τους κατάσταση να είναι καλύτερη. Η υποχρέωση εσωτερικής αντιστάθμισης των ζημιών, που επιβάλλεται για το λόγο αυτό με τις αποφάσεις, είναι αυτή καθαυτή άδικη. Επιπλέον, η αντιστάθμιση αυτή δεν είναι δυνατή για τις επιχειρήσεις που υφίστανται επίσης ζημίες για άλλους τύπους χάλυβα. Εξάλλου, η πραγματοποίηση του σκοπού που αναφέρεται στο άρθρο 58, παράγραφος 2, ο οποίος συνίσταται στην κατά το δυνατό διατήρηση της απασχόλησης, απειλείται επίσης σε περίπτωση μειώσεως της ζήτησης ράβδων οπλισμού σκυροδέματος, τόσο για τις επιχειρήσεις κάθετης οργάνωσης της παραγωγής όσο και για τους μονοπαραγωγούς.

Τέλος, μεταξύ των επιχειρήσεων που ευνοήθηκαν περιλαμβάνονται αναμφισβήτητα πολλές των οποίων η οικονομική κατάσταση ήταν καλύτερη, ή τουλάχιστον δεν ήταν χειρότερη, από την κατάσταση των επιχειρήσεων κάθετης οργάνωσης της παραγωγής.

Η Thyssen AG προσθέτει ακόμη στα επιχειρήματά της ότι για τις ράβδους οπλισμού σκυροδέματος που παράγει πρέπει να θεωρηθεί ως μονοπαραγωγός, όπως και οι επιχειρήσεις που ευνόησε η Επιτροπή. Και εκείνη κατασκεύασε ηλεκτρικό φούρνο, προοριζόμενο αποκλειστικά για να παράγει ράβδους οπλισμού σκυροδέματος, εμπορικούς χάλυβες και χονδρόσυρμα. Αποκλίσεις από την αρχή της ισότητας ως προς τις μειώσεις της παραγωγής δεν μπορούν εξάλλου, σύμφωνα με τη νομολογία του Δικαστηρίου (ιδίως σύμφωνα με την απόφαση Klöckner της 7. 7. 1982, υπόθεση 119/81, Συλλογή 1982, σ. 2627) να δικαιολογηθούν για λόγους επιείκειας παρά μόνο σε πολύ εξαιρετικές περιπτώσεις και όχι απλώς βάσει ορισμένων διαφορών δομής της παραγωγής ή της οικονομικής κατάστασης.

Για να υπερασπίσει τις προσβαλλόμενες αποφάσεις, η Επιτροπή ισχυρίστηκε ότι δεν μπορεί να γίνει λόγος για δυσμενή διάκριση, διότι η κατάσταση των μονοπαραγωγών αφενός και η κατάσταση των επιχειρήσεων κάθετης οργάνωσης παραγωγής αφετέρου δεν είναι συγκρίσιμες. Σχετικά αναφέρει τις εξής σημαντικές διαφορές:

1) τη διαφορά μεταξύ των μικρών και μεσαίων επιχειρήσεων αφενός και των μεγάλων επιχειρήσεων αφετέρου·

2) το γεγονός ότι τα προϊόντα των κατηγοριών IV, V και VI αντιπροσωπεύουν για τους μονοπαραγωγούς περισσότερο του 90 % της συνολικής παραγωγής τους και για τις επιχειρήσεις κάθετης οργάνωσης παραγωγής μόνο 20 % περίπου·

3) η ανάγκη να απομακρυνθεί ο κίνδυνος καταστροφής που απειλεί τους μονοπαραγωγούς, ενώ οι επιχειρήσεις κάθετης οργάνωσης της παραγωγής είχαν, για την παραγωγή ράβδων οπλισμού σκυροδέματος, τη δυνατότητα να προβούν σε εσωτερικό συμψηφισμό κερδών και ζημιών.

Πράγματι, στην προκειμένη περίπτωση η Επιτροπή έκρινε το τελευταίο αυτό στοιχείο αποφασιστικό.

Στο επιχείρημα των προσφευγουσών ότι όλες οι επιχειρήσεις που ευνοήθηκαν δεν αντιμετώπιζαν τις ίδιες οικονομικές δυσκολίες, η Επιτροπή απάντησε ότι σχετική έρευνα με τις τιμές και τα έξοδα απέδειξε ότι *όλες* οι επιχειρήσεις που ευνοήθηκαν με τις επίδικες αποφάσεις βρίσκονταν στην ίδια οικονομική κατάσταση.

Υπενθυμίζεται όμως αμέσως ως προς το σημείο αυτό ότι η απάντηση της Επιτροπής στη γραπτή αίτηση του Δικαστηρίου να προσκομίσει τα αποτελέσματα της εν λόγω έρευνας επιτρέπει να συναχθούν μόνο πολύ *γενικά* και, επιπλέον, σχετικά αόριστα συμπεράσματα ως προς την εξέλιξη των εξόδων και των τιμών για τις διάφορες ομάδες παραγωγών ράβδων οπλισμού σκυροδέματος, καθώς και ως προς την κατάστασή τους. Η απάντηση δεν αποκλείει καθόλου ότι, πχ. με την αγορά ποσοστώσεων, ορισμένοι μονοπαραγωγοί πράγματι πέτυχαν θετικά αποτελέσματα. Ούτε περιέχει οποιαδήποτε ένδειξη (παραδείγματος χάρη υπό τη μορφή στοιχείων από τα οποία να φαίνεται η γενικότερη κατάσταση ή και μόνο υπό τη μορφή τελικών υπολογισμών που αναφέρονται σε κάθε επιχείρηση) που να επιτρέπει το συμπέρασμα ότι η Επιτροπή πράγματι εξέτασε την κατάσταση όλων των μεμονωμένων επιχειρήσεων.

Όσον αφορά την Thyssen AG, η Επιτροπή δέχεται ότι χρησιμοποιεί την ίδια τεχνική παραγωγής για τις ράβδους οπλισμού σκυροδέματος που χρησιμοποιούν και οι μονοπαραγωγοί. Η δομή της επιχείρησης αυτής όμως στο σύνολό της επιτρέπει επίσης εσωτερικό συμψηφισμό κερδών και ζημιών, αν ληφθεί μάλιστα υπόψη ότι η παραγωγή της σε ράβδους οπλισμού σκυροδέματος αντιπροσωπεύει μόνο το 1 % της συνολικής της παραγωγής.

Δεδομένου ότι η ίδια η Επιτροπή θεωρεί, σύμφωνα με το υπόμνημα αντικρούσεως που κατέθεσε, ότι η ύπαρξη ή μη ύπαρξη της δυνατότητας εσωτερικού συμψηφισμού κερδών ζημιών είναι το αποφασιστικό στοιχείο για να εκτιμηθεί αν δικαιολογείται ή όχι η διαφορετική της μεταχείριση, θα εξετάσω ειδικότερα το επιχείρημα αυτό.

Υπέρ του ότι η μεταχείριση αυτή ήταν αδικαιολόγητη συνηγορεί καταρχάς η δεύτερη φράση της σκέψης 27 της απόφασης του Δικαστηρίου στην υπόθεση Padana που αναφέρθηκε. Η φράση αυτή έχει ως εξής: «εφόσον η Επιτροπή είχε αποφασίσει την εισαγωγή γενικού συστήματος ποσοστώσεων, δεν μπορούσε να κάνει διάκριση μεταξύ των επιχειρήσεων κάθετης οργάνωσης της παραγωγής και των επιχειρήσεων που δεν είχαν κάθετη οργάνωση της παραγωγής, αν ήθελε να επιτύχει το στόχο της μείωσης της παραγωγής». Την ημέρα που εκδόθηκε η προσβαλλόμενη απόφαση 533/82/ΕΚΑΧ και, ακόμα περισσότερο, κατά την έκδοση της απόφασης 1698/82/ΕΚΑΧ, είχε ήδη εκδοθεί η ανωτέρω απόφασή σας. Συνεπώς, οι λόγοι που πρέπει να δικαιολογούν διαφορετική μεταχείριση δύο ομάδων παραγωγών ράβδων οπλισμού σκυροδέματος πρέπει να υπόκεινται σε ιδιαίτερα αυστηρές προϋποθέσεις. Σχετικά διαπιστώνεται ότι στις αιτιολογικές σκέψεις της πρώτης από τις αναφερθείσες αποφάσεις αναφέρεται πράγματι ως αιτιολογία της διαφορετικής μεταχείρισης, ιδίως, η ύπαρξη ή μη ύπαρξη δυνατοτήτων εσωτερικού συμψηφισμού κερδών και ζημιών. Παραπέμπω σχετικά στο δεύτερο μέρος της τρίτης αιτιολογικής σκέψης, καθώς και στην πρώτη παράγραφο της τέταρτης αιτιολογικής σκέψης της εν λόγω απόφασης.

Όμως αυτό δεν σημαίνει και ότι το κριτήριο αυτό διαφοροποιήσεως αντιπροσωπεύει πράγματι, ενόψει των στόχων του άρθρου 58, αντικειμενικό κριτήριο που μπορεί να δικαιολογήσει την άνιση μεταχείριση μεταξύ δύο ομάδων παραγωγών και την απόκληση από την αρχή που εξαγγέλλεται στην αναφερθείσα σκέψη της απόφασης του Δικαστηρίου στην υπόθεση Padana.

Πρέπει να γίνει δεκτό ότι ο εσωτερικός συμψηφισμός κερδών και ζημιών αποτελεί πολύ συνηθισμένη πρακτική στις επιχειρήσεις που έχουν διαφοροποιημένη παραγωγή και ότι η δυνατότητα τέτοιου συμψηφισμού αποτελεί σημαντικό λόγο, από απόψεως οικονομικής διαχειρίσεως μιας επιχείρησης, για τη διαφοροποίηση της παραγωγής. Έτσι, μειώνονται ιδίως οι κίνδυνοι της αγοράς που ενέχουν τα προϊόντα μιας τέτοιας επιχείρησης για την απόδοση της εν λόγω επιχείρησης στο σύνολό της. Εκτός από προσωρινές δυσχέρειες σε ειδικότερες αγορές όμως, μια επιχείρηση με καλή διαχείριση συνήθως προσπαθεί να επιτύχει ικανοποιητική αποδοτικότητα για κάθε παραγωγή. Το αν η Επιτροπή μπορεί να επέμβει σ' αυτούς τους υπολογισμούς που αφορούν την οικονομική διαχείριση των επιχειρήσεων, υποχρεώνοντας στην πραγματικότητα τις επιχειρήσεις που έχουν διαφοροποιημένο πρόγραμμα παραγωγής να προβούν σε εσωτερικό συμψηφισμό κερδών και ζημιών, νομίζω ότι εξαρτάται από την ερμηνεία των στόχων του άρθρου 58 και του ισχύοντος συστήματος ποσοστώσεων στο σύνολό του.

Ανέφερα ήδη προηγουμένως, κατά την εξέταση της αρχής της ουδετερότητας έναντι του ανταγωνισμού, ότι σύμφωνα με τους εν λόγω στόχους, δεν επιτρέπεται η επέμβαση στο μηχανισμό της αγοράς και στις σχέσεις ανταγωνισμού μεταξύ των επιχειρήσεων, σε βαθμό που υπερβαίνει αυτό που είναι απόλυτα αναγκαίο για να εξασφαλιστεί η προσαρμογή της συνολικής προσφοράς των διαφόρων τύπων χάλυβα στην έντονα μειωμένη ζήτηση. Ανέφερα επίσης ότι οι βασικές γενικές αποφάσεις λαμβάνουν υπόψη αυτήν την «αρχή της αναλογικότητας» ποικιλοτρόπως. Αν είχε πράγματι διαπιστωθεί ότι από τις ριζικές αλλαγές της κατάστασης της αγοράς απειλείτο η ύπαρξη ολόκληρης ομάδας παραγωγών που είχαν σχετικά χαμηλά έξοδα παραγωγής, νομίζω ότι η Επιτροπή, για να δικαιολογήσει ένα σύστημα που εισάγει εξαιρέσεις, μπορούσε να επικαλεστεί το άρθρο 3, υπό γ, και επιπλέον, σε περίπτωση δυσανάλογης απειλής για την απασχόληση σε ορισμένη περιοχή, το άρθρο 3 ε. Πράγματι, παρόμοιες σκέψεις μπορούν ίσως, λαμβανομένης υπόψη επίσης της υπέρτατης αρχής της επιείκειας που αναφέρεται στο άρθρο 58, παράγραφος 2, να δικαιολογήσουν τη θέσπιση κανόνων που ευνοούν ορισμένη ομάδα παραγωγών. Πρέπει όμως ταυτόχρονα να αποδειχτεί στην περίπτωση αυτή, με επαρκή βαθμό βεβαιότητας, ότι η σχετική ομάδα παραγωγών στο σύνολό της δεν θα επιτύχει με τον τρόπο αυτό, μετά την προσαρμογή της παραγωγής στη ζήτηση, μεγαλύτερο μερίδιο της αγοράς στο πλαίσιο της αγοράς στο πλαίσιο της αγοράς ράβδων οπλισμού σκυροδέματος που στο μεταξύ θα έχει γίνει μικρότερη, απ' ό,τι οι άλλοι παραγωγοί.

Όπως όμως ήδη εξήγησα κατά την ανάλυση του δεύτερου λόγου που πρόβαλαν οι προσφεύγουσες, στην προκειμένη περίπτωση δεν προβλήθηκε τέτοια δικαιολογία. Πράγματι, στις αιτιολογικές σκέψεις δεν έγινε αναφορά στις συνέπειες της κατάστασης της αγοράς, αλλά στις συνέπειες του συστήματος των ποσοστώσεων, καθώς και σε σκέψεις σχετικά με την επιείκεια, οι οποίες στο σύστημα των βασικών αποφάσεων μπορούν να δικαιολογήσουν μεμονωμένες μόνο εξαιρέσεις. Συνεπώς ο λόγος που βασίζεται στην ύπαρξη (δυσμενούς) διάκρισης πρέπει να κριθεί βάσιμος, δεδομένου ότι δεν προβλήθηκε κανένας αντικειμενικός λόγος, συναγόμενος από τους κανόνες του άρθρου 58 της Συνθήκης ή από το σύστημα των βασικών αποφάσεων, που θα μπορούσε να δικαιολογήσει αντικειμενικά την εν λόγω ευνοϊκή μεταχείριση.

Συνεπώς, αποδεικνύεται οριστικά ότι υπήρξε παραβίαση της αρχής της ουδετερότητας έναντι του ανταγωνισμού, η οποία διατυπώθηκε προηγουμένως.

ε) Η επικαλούμενη παράβαση ουσιωδών τύπων

Υπ' αυτές τις συνθήκες δεν χρειάζεται πλέον να εξεταστεί ο πέμπτος λόγος των προσφευγουσών, δηλαδή η κατάχρηση εξουσίας μέσω παραβάσεως ουσιωδών τύπων. Πράγματι, η συζήτηση επί του λόγου αυτού συνίστατο κυρίως στην επανάληψη των επιχειρημάτων που ήδη είχαν συζητηθεί. Ως προς το σημείο αυτό, παραπέμπω στην έκθεση για την επ' ακροατηρίου συζήτηση.

4. Οι ατομικές αποφάσεις που αφορούν την Thyssen AG

Οι αιτιάσεις της Thyssen AG συνοψίζονται τελικά σε ένσταση ελλείψεως νομιμότητας των προσβαλλόμενων γενικών αποφάσεων. Δυνάμει του άρθρου 33 της Συνθήκης, η εν λόγω προσφεύγουσα δεν μπορεί τελικά να ζητήσει απευθείας την ακύρωση των γενικών αυτών αποφάσεων. Συνεπώς τίθεται το ερώτημα μέχρι ποιου σημείου η Thyssen AG μπορεί πράγματι να προσβάλλει τις ποσοστώσεις που της καθορίστηκαν επικαλούμενη το παράνομο των αποφάσεων 533/82 και 1698/82. Οι ποσοστώσεις που της καθορίστηκαν στην πραγματικότητα βασίζονται άμεσα, όπως ήδη ανέφερα στη σύντομη περίληψη των σχετικών κειμένων, στις γενικές αποφάσεις 532/83 και 1697/82.

Νομίζω εντούτοις ότι οι προσβαλλόμενες ατομικές αποφάσεις βασίζονται, τουλάχιστον έμμεσα, και στις αποφάσεις 533/82 και 1698/82. Οι αποφάσεις αυτές αποτελούν σαφώς μια ενότητα με τις αποφάσεις 532/82 και 1697/82. Εκδόθηκαν την ίδια ημέρα και οι αποφάσεις 533/82 και 1698/82 παραπέμπουν ρητά, για τον υπολογισμό του ποσού των μειώσεων των δυνατοτήτων παραγωγής ράβδων οπλισμού σκυροδέματος που καθορίζουν, στις αποφάσεις 532/82 και 1697/82, μειώσεις στις οποίες εφαρμόζεται ελάττωση 5 %. Εξάλλου η Επιτροπή αναγνώρισε έμμεσα, κατά τη διάρκεια της διαδικασίας, ότι οι συνολικοί περιορισμοί της παραγωγής που προκύπτουν αντίστοιχα από τις αποφάσεις 532/82, και 533/82 καθώς και 1697/82 και 1698/82, ήταν αποφασιστικοί για τον καθορισμό του περιεχομένου όλων αυτών των αποφάσεων. Συνεπώς, το περιεχόμενο των αποφάσεων 532/82 και 1697/82, στο οποίο βασίζονται οι ποσοστώσεις που χορηγήθηκαν στην Thyssen AG, στην πραγματικότητα βασίζεται και στο περιεχόμενο των αμφισβητούμενων αποφάσεων 533/82 και 1698/82.

Με την απόφαση του Δικαστηρίου στην υπόθεση Ιταλία κατά Επιτροπής, της 13ης Ιουλίου 1966 (υπόθεση 32/65, Jurispr. 1966, σ. 563), ήδη κρίνατε ότι είναι αναγκαίο, αλλά και επαρκές, ο κανονισμός ο οποίος προσβάλλεται ως παράνομος να εφαρμόζεται, άμεσα ή έμμεσα, στα πραγματικά περιστατικά που αποτελούν το αντικείμενο της προσφυγής. Δεδομένου ότι στην υπό κρίση υπόθεση οι ποσοστώσεις που χορηγήθηκαν στην Thyssen AG βασίζονταν επίσης, τουλάχιστον έμμεσα, στις γενικές αποφάσεις 533/82 και 1698/82, η εν λόγω προσφεύγουσα μπορούσε νόμιμα να επικαλεστεί, υποστηρίζοντας τις προσφυγές της κατά των ποσοστώσεων που της καθορίστηκαν, το παράνομο των αποφάσεων αυτών. Συνεπώς, το παράνομο αυτό πρέπει να γίνει δεκτό για τους λόγους που ήδη εξέθεσα.

5. Περίληψη και συμπέρασμα

Εν συμπεράσματι, θεωρώ ότι οι προσφυγές των δύο προσφευγουσών πρέπει να γίνουν δεκτές, βάσει των διαφόρων λόγων που επικαλέστηκαν και λόγω της συνάφειας μεταξύ των προσφυγών αυτών. Οι προβλεπόμενες με τις προσβαλλόμενες γενικές αποφάσεις και προσβαλλόμενες με τον πρώτο λόγο που προβάλλουν οι προσφεύγουσες αποκλίσεις από την αρχή της ουδετερότητας ως προς τον ανταγωνισμό, η οποία βασίζεται στο άρθρο 58 και στο σύστημα των ποσοστώσεων, και οι οποίες συνίστανται στον καθορισμό διαφορετικών ποσοστών μείωσης για τους μονοπαραγωγούς και για τις επιχειρήσεις κάθετης οργάνωσης της παραγωγής, δεν αποδείχθηκε, κατά την εξέταση του τέταρτου λόγου, ότι στην προκειμένη περίπτωση δικαιολογούνται από αντικειμενικούς λόγους που βασίζονται στη Συνθήκη και στο σύστημα των βασικών αποφάσεων. Συνεπώς συνιστούν, ήδη για το λόγο αυτό, απαγορευμένη (δυσμενή) διάκριση και κατάχρηση των χορηγηθεισών με τα άρθρα 16 και 18 των βασικών αποφάσεων 1831/81 και 1696/82 εξουσιών. Επιπλέον αποδείχτηκε, κατά την εξέταση του δεύτερου λόγου, ότι σύμφωνα με τη διατύπωση των προσβαλλόμενων αποφάσεων 533/82 και 1698/82 και με τις σχετικές επεξηγήσεις που παρασχέθηκαν κατά τη διάρκεια της διαδικασίας, ότι οι εξουσίες που χορηγούν τα εν λόγω άρθρα 16 και 18 χρησιμοποιήθηκαν προφανώς για σκοπό διαφορετικό από το σκοπό που επιδιώκουν τα αναφερθέντα άρθρα σύμφωνα με τη σαφή τους διατύπωση και πιο συγκεκριμένα για να καταστρατηγηθούν οι προϋποθέσεις από τις οποίες το άρθρο 14 των εν λόγω βασικών αποφάσεων εξαρτά το παραδεκτό μεμονωμένων εξαιρέσεων λόγω ορισμένων ανεπιεικών συνεπειών του ίδιου του συστήματος ποσοστώσεων.

Συνεπώς καταλήγω στο συμπέρασμα ότι πρέπει:

1) να ακυρωθούν οι γενικές αποφάσεις της Επιτροπής 533/82/ΕΚΑΧ και 1698/82/ΕΚΑΧ·

2) να ακυρωθούν οι ατομικές αποφάσεις της Επιτροπής της 30ής Μαρτίου και 20ής Ιουλίου 1982, με τις οποίες ανακοινώθηκαν στην Thyssen AG οι παραγωγές αναφοράς και οι ποσοστώσεις παραγωγής που της καθορίστηκαν για το δεύτερο και τρίτο τρίμηνο του 1982, καθόσον αφορούν το ποσοστό μείωσης για την κατηγορία V (ράβδοι οπλισμού σκυροδέματος κυκλικής διατομής)·

3) να καταδικαστεί η Επιτροπή στα δικαστικά έξοδα.